

ИЗМЕСТЕНИК

Уредник

Зоран Колунџија

Рецензент

Милосав Тешић

© ИК ПРОМЕТЕЈ, Нови Сад, 2023.

© Драган Хамовић

Издавање књиге помогао је господин Славко Јовановић
(ТЕРМОВЕНТ-С д.о.о. Бања Лука)

Драган
Хамовић

ИЗМЕШТЕНИК

ПРОМЕТЕЈ

МИРНЕ ЗОНЕ

ЈУГО 55 ЛУКС

Откотрља онај рани светли свет
На гурку и вучу, у просеку спор...
Полован сам, југо педесет и пет,
Паљење на сауг, тежак неки створ.

Продах под и плафон, окна, први стан,
Видик са тераса, правац север-југ,
Зајмих све да одем где сам недозван...
Плаћам сваку рату, не смањујем дуг.

Исти сам матични јединствени број:
Тридесет па десет — и на крају шест...
Премешене свести, ни странац ни свој,
Испуњавам стубац за коначну вест.

СРЕМ

По Влади Канићу

Видици се простру и башкаре
Као Дунав, владар на терену.
Украј ове земљице сваштаре,
Знам за један кућерак у Срему.

Не кућерак, него је келија
У којој се коб и радост легу...
Ту боравим, поноћни делија,
Чувам тајни виноград у брегу.

Кидам тамне речи на гроздове,
Сав посвећен у бурад их слажем...
Давне сени вински дах прозове,
Овладају михољским пејзажем.

Измешан је битак и небитак,
Неодољив, у општем нападу,
Пук надире док лута, још витак,
Познају се по страсном шапату.

Теревенке разлежу предграђем,
Нелагода попала по свему.
Залутао, треба да се нађем...
Има један кућерак у Срему.

ПУТ У КОЗЛУК

Оцу моје мајке, на која личим

Стићи до места Козлука,
Даљину прећи стоструку,
Дуго ми сазрева одлука,
Са Козлуком у дослуху.

Неко по добру, по злу га
Понеко боље упамти:
Стићи до села Козлука,
Пореклом се окупати...

У том Козлуку пребива
Калуп мојега калупа...
Дрину зелену преплива,
Срце му хладно залупа.

Испод тврдине зворничке,
Крај криве пруге Дринине,
Све ме се овде одриче
А никога да прими ме...

Тело је газда, послугу
Чине му речи предаје:
Обретем се у Козлуку
А Козлук ми се не даје.

Ту мојих нема назнака,
Само глухота прострта...
Далеку тачку настанка,
Козлук, прођем без осврта.

НЕБО НАД БЕЖАНИЈОМ

Поїлед ми їраїи млазњаке
Са блиске їисїе сурчинске.
Смуїном душом, без назнаке,
Наїрава лейїна сручи се.

Меїа је мимо домейїа,
Облачина се наїушїи.
Сав скршен и їре долейїа,
Ја, слеїи їуїїник ваздушни.

Незнан лейїеїи обїекаїї,
Врїїлоїе їрїїим, їрїїїиске...
Никад їїо мноме не мине.

Нема леїуре однекад,
Ни мирне зоне висинске,
Ни меке шаке земїине.

УДЕС

1) *Seat Cordoba*

Блажен да је дан кад седох у *Seat Cordoba*,
Који ме крилат возио, ево неко доба...
И аутопут тројних трака, дуплих ограда,
Којим царски пројездих из правца Београда...

Блажено преподне и сунце изнад Качера
Кроз стакла што омами — те ме дремеж начела...
Триблажен коловоз, начас без других аута,
Када ми свест будна у сан преварни залута,

Блажен да је тај часак, пар секундица худих,
За којих заспах, па се у лупњави пробудих...
Блажени Сеат растројен, смрскан и безличан,

Металик лепота — не умем да је препричам —
И шкољка што сачува главу пуну питања,
Без огреботина, лома, крволиптања.

2) *Тройари свейіма за 18. марй, йо новом календару и йо саобраћајном угесу Конону Исавријском, Конону Башйовану, Исихији Поснику, Марку Подвижнику*

Кононе Исавријски, кога и демони служе,
Сине архангелски, измучен, крвав и збоден,
Хвала Ти што не даде да разлупан глупо одем,
Него си приуштио да грешан трајем дуже.

И Конон незлобиви, тај баштован Исусов,
(Приковани глежњеви, колима земљом вучен...)
Поможе да се испод гужве лима извучем
И свет даље богатим недостојним присуством.

Посниче пресит свега, одважни Исихије,
Што храм градиш на гори од приказа демонских,
Ти руку пружи, бездан са ивице премостих
И даље у домену моје старе стихије.

Марко подвижниче, златни ђаче Златоустов,
Који измоли милост чак за штене хијене,
Тачну меру Логоса Ти преручи на мене,
Уз мени скривен разлог или претходни услов.

(18—19. март 2023)

ЛИК СА ЛИМЕСА

ИЗМЕШТЕНИК

*Човек је на удару, њежи да се измести.
Свуда где се њомери — увек нови лимеси.*

*И кад мисли: миран је, искључен, ван домета,
Следује му царина — њајној њлајној њромета.*

*Границе су њранице и кад нису очине:
Покушај их обићи, њробајине — њрескочиине!*

*Нико не зна куда ће, докле ће и коме ће
Док му друји линије крењања не омеђе.*

*У можданом бескрају њраница сам сојсине,
Талац и окујашор — самом себи ојсена.*

*Ударци ме осветине (савезници њиме су!)
У боју на власином, ујврђеном Лимесу.*

ИЛИРИК

На подручјима старог Илирика,
Мрежи топоса кравих епоса,
Драматика је, неретко лирика,
У смеси која бива и несносна.

Вечно припити. Не може трезније.
(Чокоти земни а сладост соларна!)
Ми, ветерани из горње Мезије,
Осетљиви на питања морална.

Ратник сам, извор и увир кајања,
Крто оруђе, са роком трајања,
А бивше време пије и једе ме.

Границом царства која се устали,
Ми, несмирени, од борбе сустали,
Кућимо себе, последње бедеме.

НАД ИСКОПИНАМА У СИРМИЈУМУ, ГДЕ ЈЕ МОЖДА ГРОБ МЕТОДИЈА СОЛУНСКОГ

Је ли овде твоја лука, епископе панонски,
Методије многотрпни, на делу методични,
Крију ли те наплавине и посавски наноси
Испод зграде где Словени животаре, обични?

И нису нам одговори словесни ни канонски,
(Књижне стране истанчане боље и не дотичи!)
Од курварства и кривина, од цеђене пакости,
Ми се ништа не мењамо — авари, хаотични.

Можда лежиш, Методије, у знаку једнакости,
(Од ничега отежамо и ништа се подичи!)
И под хрпом отпадака, искон си и закон си!
Сталози се, Сирмијуме, историјо — протичи!

ГАРДОШ

Мисли неке миленијске као Дунав надошле
Мотриоцу славне, троме и несите речине.
На висини варалици (с њом шурујеш, Гардоше!)
Излажем се, што паметни настоје да не чине.

Изложен сам у видуку што беде надилази:
Војевао бели Виге, годинама, колего,
С клеџи Турци, црни Уџри — јуначина, сила си,
Живу сцену невидиму пројектујем погледом.

Судар маса и не зна се ко у кога удара,
Масу дуга историја обликује, измеси.
Окореле, умешене од Срба и Угара,
Граничаре и хусаре распореде лимеси.

Кули облој, басамцима, спиралним, вртоглави
Попнемо се, остајемо минимално телесни.
Дунав мноме, голубији, све кровове поплави.
Ја, одземљен од Земуна. Ја, кула у прелести.

НАСТАС, ВОЈЕВОДА*

Повест све мрви, али њој прашта се,
Пуној обрта и лудог провода.
Дужни смо Теби, пусти наш Настасе,
Част коју нема нико од војвода.

Одзвони пустош унутар капија,
Бели град страшан без звучних извора.
Живот је мека, жилава јапија
Која опстаје — јер нема избора.

Београд расут у више смерова,
Сав изван себе и изван времена,
Час историје, показна настава.

Луња и пева, у пратњи керова,
Живи примерак, функција семена,
Настас, затурен у лудим Настама.

---

* „Када су 1806. Чарапић и Карађорђе отели Београд, разјурили су Турке, муслимане и Арбанасе, да већ 1813. повратак Османлија, у празном граду, дочека само један човек – пусти (луди) Настас са својим псима, пусти Настас кога смо доцније претворили у Луду Насту.“ (Б. М. Михиз, *Ауџобиографија о друјима*)

ТАЈНА НИКОЛЕ ДОРОВИЋА*

Пројектујем на дохвату више градске суштине
А преда мном, неомеђен, пуца замах просторни.
Подиге се, с прекосавске и опште баруштине,
Крекетање што визију омета и оспори.

Стицај беде и бојазни, ускости и зависти
Зар ће Тебе укинути, Нови Сингидунуме?
Тај Београд, вертикала која сваког надвиси,
Бели лабуд, племенити, премеће у кљуну ме.

Сад рушеван, равнодушан, Београд ме испушта.
Смишљах стари да разградим, а нови — из мочваре.
Освајах га, с обе стране. Зар расути ни у шта,
Надповесни нацрт града — скучени да покваре?
Склањају ме, узлебдела, пројекат ми узеше,
Дају бели лист папира и задатке утешне.

---

* „Као ни прекрајање и рушење по шарама старог престоничког урбаног језгра, Николи Добровићу није било суђено да чини оно са чим је, зацело, сигурно рачунао – да осмисли Нови Београд.“
(М. Радоњић, З. Љ. Николић, *Тајна Новог Београда 2*)